

Veteriner Hekimlikte Uzmanlık Sorunu ve Yeni Yönetmelik Taslağı

Hekimlik bir sanattır...

Tüm dünyada bazı meslekler, diğerlerinden farklı bir kategoride tanımlanırlar. Bu tanımlama iş veya meslek tanımının ötesinde sanat olarak tanımlanır. Eski tanımla “zanaat” olarak ifade edilir. Bunun nedeni aldığı eğitimin, bilginin yanında kişisel beceri gerektirmesi, yaptığı işe kendisinden bir şey katması olarak öne çıkar. Aynı zamanda beceri gelişiminde usta-çırak ilişkisinin de etkin olmasıdır. Günümüzde bu meslek grupları tıp grubu meslekler Tabip, Diş Hekimi, Veteriner Hekim, Eczacı ve Ebeler yanında Mimarlık ve Mimarlığın yeni gelişen dalı Şehir Plancılığıdır. Gerek AB de, gerekse gelişmiş dünyada diğer iş ve mesleklerden ayrı konum ve tanıma sahip mesleklerdir.

Bu grupta geçmişten günümüze hekimlik sanatının gelişiminde uzmanlık olmazsa olmaz bir araçtır. Bir alanda bilgi yoğunlaşması ve uygulama yanında usta çırak ilişkisini de içeren bir aşamadır.

YÖK Yasası ile otuz iki yıllık boşluk ve serüven

Tıpta uzmanlık ile birlikte Veteriner Hekimlikte Uzmanlık ülkemizde de tarihi bir geçmişe sahip olmakla birlikte YÖK yasası ile Ankara Veteriner Fakültesi bünyesindeki Uzmanlık Yüksek Okulunun kapatılması ile 1983 yılında kesintiye uğramıştır. Bu süre içerisinde Diş Hekimliğinde Uzmanlık şekillenip gelişirken günümüzde Eczacılıkta Uzmanlık yasal statüye kavuşmuş, ancak Veteriner Hekimlikte Uzmanlık bir türlü hayata geçirilememiştir.

Eğitimi tamamlayan en son meslek mensuplarından birisi olduğum Uzmanlık Yüksek Okulunda yürütülen uzmanlık eğitiminde, dışarıdan doktora benzeri bir uygulama yapılmaktaydı. Aday, kendi kurumunda uzmanlık alanında çalışırken her yıl bir aylık yoğun eğitim periyotlarında Ankara’da kredilerini tamamlamaktadır. Doktora kredisi 36 olmasına karşılık; uzmanlık için gerekli kredi 24 olarak tanımlanmıştır. Aradaki kredi farkı ise yabancı dil dersi ve bir fazla seminer kaynaklıdır. Uzmanlık eğitim süresi üç yıl olup yalnızca Klinik uzmanlığı için Fakülte Kliniklerinde sürekli çalışma koşulu bulunmaktaydı. Bu eğitimler aynı zamanda Fakülte ve saha arasında sürekli ilişki sağlayan köprü görevini de görmektedir.

Serbest Veteriner Hekimliğinin gelişmediği, Enstitü ve Kurumlar yanında Bakanlığa ait Hayvan Hastaneleri ve Klinikler temel çalışma alanı olduğu süreçte Bakanlığın uzman kadrosu hızla kayba uğramıştır. Bakanlık bu ihtiyacını karşılamak için uzman yetişmesine yönelik çalışmalar yapmış ve bu yönde bir yönetmelik yayınlamıştır.

Diğer taraftan açılan yeni Fakülteler ile Veteriner Hekim sayısı hızla artarken, serbest veteriner hekimlikve özel hayvan sağlığı hizmetleri, modern hayvancılık işletmeleri, gıda ve ilaç sanayii ile diğer çalışma alanlarında da önemli değişim ve gelişmeler yaşanmıştır.

Bakanlıkça kendi ihtiyacını karşılamayı esas alan 1995 yılında yayınlanan yönetmelik, diğer çalışma alanlarının talebini karşılamadığı gerekçesi ile meslek örgütlerince idari dava konusu olmuş, iptal edilen maddeleri yönetmeliğin uygulamaya geçirilmesini imkansız kılmıştır. İhtiyacı karşılayacak bir mevzuat ise bir türlü uygulamaya geçirilememiştir.

Gerek Bakanlık kurumları, gerekse diğer çalışma alanlarındaki veteriner hekimler, uzmanlık gerekliliğini Doktora yaparak karşılamaya çalışmıştır. Daha sonrasında da Veteriner Hekimlerin sahip olduğu “Yüksek Lisans” seviyesini karşılayan, başlangıçta Doktora için gerekli mezuniyet ortalamasına

sahip olmayanların bu imkana kavuşması için açılmış olan “master” “master science” bilim uzmanlığı” olarak tanımlanan tezli ve tezsiz yüksek lisans programları yaygın şekilde açılmaya ve takip edilmeye başlanmıştır.

Bilimsel bir tabana oturması yanında uygulamanın içinde olma ve usta-çırak ilişkisinin önem kazandığı uzmanlık eğitimini karşılamayan Doktora ve Master eğitimleri, her geçen gün Uzman Veteriner Hekim gereksinimini artırmıştır.

Türk Veteriner Hekimleri Birliği devrede

Türk Veteriner Hekimleri Birliği 39. Dönem Merkez Konseyi, 2001 yılında Bakanlık ile birlikte sorunun çözümü konusunda önemli bir adım atmıştır. Bakanlıkça; bünyesinde Sağlık Bilimleri Enstitüsü bulunan Üniversitelerin Veteriner Fakültesi Dekanları, Bakanlık Enstitü ve ilgili kurum yetkilileri, Merkez Konseyi ve mesleki örgüt temsilcileri ile müşterek bir toplantı düzenlenmiştir.

Toplantıda, uzmanlık eğitimi ile ilgili yapılan değerlendirmelerde; Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi ve Veteriner Hekimler Derneği temsilcileri; “Bakanlığın çıkartacağı tek maddelik bir yönetmelikle “master” eğitiminin “Veteriner Hekimlikte Uzmanlık” olarak kabul edilmesi” görüşünü ortaya koymuş ve bu görüşte ısrarcı olmuştur. Bu görüşün kabul görmemesi üzerine çalışmalarından çekilmiş ve çalışmalara karşı tavır almışlardır. Diğer paydaşlarla sürdürülen çalışmalarda bir yönetmelik taslağı oluşturulmuş ve ilgili kurumların görüşlerine sunulmuştur. YÖK yasasında mezuniyet sonrası eğitimde yer almadığı gerekçesi ile YÖK tarafından olumsuz görüş bildirilmiş olması sonucu mevzuat oluşturulamamıştır.

Türk Veteriner Hekimleri Birliği 40. dönem Merkez Konseyi (2002-2004) sorunun çözümü konusunda Bakanlık ve YÖK Başkanlığı nezdinde girişimlerde bulunmuştur. YÖK, sorunu ve sorunun çözümü için YÖK yasasında yapılacak değişikliği esas olarak kabullenmiştir. Ancak, YÖK ile Hükümet arasındaki sorunlardan dolayı, Hükümetin istediği değişikliklerin de gündeme geleceği endişesiyle bir yasa değişikliğinin gündeme getirilmesinden imtina etmiş ve çözüm sağlanamamıştır.

Merkez Konseyi (41. Dönemde, 2004-2006) sorunun çözümü ile ilgili girişimlerini sürdürmüş, farklı yaklaşım ve tepkiler almıştır. Türk Veteriner Hekimleri Birliği Merkez Konseyi tarafından 17 Şubat 2006 tarihinde; Bakan, Veteriner Hekim Milletvekilleri, Veteriner Fakültesi Dekanları, Bakanlık Veteriner Hekim üst düzey bürokratları, Mesleki örgüt ve İhtisas Dernekleri temsilcileri, diğer Bakanlık ve kurumlardaki yetki ve sorumluluk noktasında bulunan Veteriner Hekimlerin davet edildiği “Mesleki Sorunlar Çözüm Önerileri” gündemli bir zirve toplantısı gerçekleştirilmiştir. Bu toplantıda sorun masaya yatırılmış, Ankara Veteriner Fakültesi Dekanı yine beş yıl önceki görüşünde ısrarcı olmuşsa da diğer Dekanların tepki ve telkini ile görüşünü geri çekmiş, kısa zamanda Uzmanlık Yönetmeliğinin hayata geçirilmesi için her kurumun çaba sarf etmesi kararı oluşmuştur. Bakan; “Bakanlık olarak yapılması gereken her şeyin yerine getirileceğini”, YÖK ile ilgili sorunların çözümünde Fakültelerin katkı sağlaması gereğini ifade etmiştir. Ancak netice alıcı bir ilerleme sağlanamamıştır.

Konu 42. dönem ve sonrasında da Merkez Konseyi gündeminde yer almış, çeşitli girişim ve toplantılar düzenlenmiştir. Bu süreçte YÖK-Hükümet arası sorunlar ortadan kalkmış, yeni görev alan Ankara Veteriner Fakültesi Dekanı da sorunun çözümünde aksiyoner olarak yer almıştır. Bakanlık, Üniversite, YÖK ve Meslek Örgütü arasında temel görüş birliği şekillenmiştir.

YÖK Yasasındaki engel kalktı, süreç hızlandı

Paydaşların görüş birliği ile YÖK yasasında 2014 yılında gerekli değişikliğin yapılması sağlanmış ve en önemli yasal engel aşılmıştır. Yasal engelin ortadan kalkmasından sonra uzmanlık eğitiminin nasıl olması gerektiği konusunda yeni görüş ve tartışmalar şekillenmeye başlamıştır. Bu yönde temel yaklaşımları itibarı ile üç farklı şekil üzerinde kulis ve yönlendirmelerin geliştiği gözlenmiştir.

Yurtdışı uzmanlık eğitimi almış aksiyonerler, uzmanlığın AB ve ABD de olduğu gibi aynı seviyede “Diplomat” vasfını taşıyacak şekilde yapılmasını öne çıkarmışlardır. Bunun için önce eğitimcilerin eğitimi için yurtdışı diplomat eğitimlerinin sağlanması, onlar tarafından da yurtiçi eğitimlerin gerçekleştirilmesi olarak tanımlanacak bir yolu önermişlerdir. Çok iyi düzeyde yabancı dil bilen ve akademik kariyeri olanların bile başarılı olamadığı bu yol, ülke şart ve ihtiyaçlarını karşılayacak bir metod olarak kabul görmediği izlenmiştir.

Diğer bir görüş ise geçmişte başarıyla uygulanmış olan Uzmanlık Yüksek Okulu modelinin, Sağlık Bilimleri Enstitülerine uyarlanması tarzında yürütülmesi yaklaşımıdır. Bir anlamda dışardan doktora benzer bir yapıya benzer bir uygulamanın, hem Bakanlık kurumlarının ihtiyacını hem de sektörün ihtiyacını karşılayacak bir yöntem olarak görülmektedir. Bu şekilde gerek Bakanlık Kuruluşlarında gerekse sektörde çalışan Veteriner Hekimler; uzmanlık alanlarında uygulamanın içinde çalışmaya devam ederken uzmanlık eğitiminin sürdürülmesine imkan sağlanmış olacaktır.

Diğer bir yol olarak ise Tıpta ve Dış Hekimliğinde Uzmanlık Eğitimlerinin kopya edilerek Veteriner Hekimliğe uyarlanması olarak kabul görmüştür. Bakanlık kurumlarının uzman ihtiyacının karşılanması ve kurumlarda uzmanlık eğitiminin yürütülmesi önceliği sağlayan bu yaklaşım, Yönetmeliği çıkarmak ve uygulamakla yetkili olan Bakanlık ilgilerinde yaygın kabul görmüştür. O nedenle de Bakanlık ilgilerince hazırlanan yeni yönetmelik taslağı Tıpta ve Dış hekimliğinde Uzmanlık eğitiminin kopya ve uyarlanması olarak hazırlanmış, yayım öncesi kurum görüşlerine sunulmuştur.

Nasıl Bir Yönetmelik Olmalı?

Hazırlanmış olan yönetmelik taslağını değerlendirmeden önce Veteriner Hekimlikte uzmanlık eğitimi nasıl olmalı, hangi kıstasları dikkate alınmalı ve ne gibi gereksinimleri karşılamalı konularını irdelemekte yarar görülmektedir.

Yeni Uzmanlık Alanları ve Yan Dal Uzmanlık Gereksinimi

Yönetmelik, otuz yılı aşkın süre içerisinde oluşan boşluğun hızlı şekilde telafi edilmesine imkan vermeli ve bu süreçte gelişen, ortaya çıkan yeni çalışma ve uzmanlık alanlarını karşılamalıdır.

Bu süreçte gelişen ve öne çıkan uzmanlık alanları oluşmuştur. Bununla birlikte türe göre uzmanlık alanlarının şekillenmesi yanında, “yan dal” uzmanlığı zorunluluk halini almıştır. Bu alanlar geçmişteki uzmanlık konuları ile karşılanamayacak bir eğitimi gerektirmektedir. Gelişen yeni alanlar ağırlıklı olarak multi-disipliner bir eğitimi zorunlu kılmaktadır. Bu noktada, Fakültelerde diploma sonrası multidisipliner eğitim alışkanlığı olmaması, bu alanlarda sorun yaşanma ihtimalini dikkate almayı ve bu konuda tanımları açık ve doğru yaparak etkin tedbir alınmasını gerekli kılmaktadır.

Uzman Açığı Hızla Kapanmalı

Uzun bir süreçte oluşan uzman veteriner hekim ihtiyacına karşılık, bu açığı kapatacak imkanların iyi kullanılması gereklidir. Başka yönleriyle olumsuz gibi görünse de uzman veteriner hekim yetişmesine katkı sağlayacak çok sayıda lisansüstü eğitim sağlayan Sağlık Bilimleri Enstitüsü bulunmaktadır. Buna karşılık Veteriner Kontrol ve Araştırma Enstitüleri önemli düzeyde kan kaybetmiştir. Veteriner Zootekni Araştırma Enstitüleri kapatılmıştır. Birçok ilde var olan Bakanlığa ait Hayvan Hastaneleri artık yoktur.

Uygulama Sorunu Dikkate Alınmalı

Veteriner Fakülteleri kliniklerinde bilhassa büyük şehirlerde ev hayvanları hasta potansiyeli uygulama için yeteli olurken, çiftlik hayvanları ve at konusunda önemli sıkıntı bulunmaktadır. Her ne kadar Fakülteler bu sorunu farklı usul ve yollarla telafi etmeye çalışsa da vaka sayıları, aşırı kapasitedeki öğrenci uygulamalarını ve kendi akademik personelin yetişmesini karşılamaya yeterli

görülmemektedir. O nedenle klinik dallarıyla ilgili uzmanlık eğitimlerinde sahada uzmanlık alanında çalışırken eğitimi tamamlamaya imkan verilmesi gereklidir. Bu sadece klinik alanları ile sınırlı olmayıp gıda sektörü, çiftlik hekimliği, kanatlı sektörü, yaban hayatı, deney Hayvanları başta olmak üzere çoğu alan için gereklidir.

Sektörün Uzman Veteriner Hekim İhtiyacı Çok...

Geçmişte veteriner hekimlerin çalışma alanının büyük kısmını bakanlık oluşturmasına karşılık şu an için sadece klinisyen olarak çalışanların sayısı Bakanlıktaki Veteriner Hekim sayısının iki katından fazladır ve her geçen gün de bu fark artacaktır. Diğer sektörler de çalışan sayısı da Bakanlık istihdamından fazladır. Buna paralel olarak geçmişte Uzman veteriner Hekim Bakanlık kurumları için çok önemli iken günümüzde sektör ihtiyacı aynı düzeyde ama çok daha fazla alanda çok fazla sayıda bir gerekliliktir. Yeni yönetmelik bu gereklilikleri karşılamak zorundadır.

Uzmanlık Eğitimi Standardize Edilmeli

Uzmanlık eğitimi, eğitim veren kurumlara bağlı olarak kapsam ve kalite olarak farklılık göstermemeli ve eğitimin asgari standartları tanımlanmalıdır. Bunun için de bilimsel bir bilgi tabanını üzerine tesis edilmelidir. Bunun için de en geçerli zemin Üniversitelerin Sağlık Bilimleri Enstitüleridir. Uygulama alanı kurumların bu temeli sağlaması sağlıklı görülmektedir.

Uzmanlığın temel üçayağı bilimsel taban, uygulamanın içinde yetişmek ve usta çırak ilişkisidir. Bu unsurlardan usta-çırak ilişkisinin tesisi bir süre için oldukça zor ve birçok alan için olanaksız görünmektedir. Yukarıda da ifade edildiği gibi Fakülteler, uygulama alanı olarak yeterli değildir. Fakülte ortamında uzmanlık için gerekli teorik kredilendirme, Danışmanlık ve tez proje yönetiminin Üniversite ortamında yapılması, uzmanlık alanında sahada çalışmanın geçerli olması temel alınmalıdır. Bazı kurumsal çalışma alanları için çift danışmanlık oluşturulması söz konusu olabilmelidir.

Sürekli Eğitim Kredi Yeterliliği Olmalı

Türk Veteriner Hekimleri Birliği Uygulama Yönetmeliğinde detayları tanımlanmış olan Veteriner Hekimliği Sürekli Eğitimi bir an önce aktive edilmeli, uzmanlık eğitimi süresince ve sonrasında belirlenecek sürekli eğitim kredisini sağlama şartı olmalıdır.

Bağımsız Uzmanlık Kurulu Gerekli

Bakanlıkta mesleki mevzuat oluşturma zorluğu ve konunun sahipliliği sorunu bilinmektedir. O nedenle uzmanlık eğitimleri, sekreteryanın Bakanlıkça oluşturulacak ilgili birim tarafından yürütüldüğü, temsil konumunda olan Veteriner Hekimlerden oluşan bağımsız bir yetkili kurul tarafından yürütülmesi gerekli görülmektedir. Bu kurul, eşit sayıdaki Bakanlık, Üniversite ve Meslek örgütü temsilcileri ile Bakanlığın Uluslararası ilişkilerde Yetkili Veteriner Otoritesi olarak tanımlanan biriminin bağlı olduğu en üst düzeydeki Veteriner Hekim Yetkili (Müsteşar, Müsteşar Yrd) veya birimin başındaki Yetkili Veteriner Hekim (Genel Müdür) Başkanlığında yürütülmelidir. Bu kurul uzmanlık eğitimine ilişkin her konuda yetkili kılınmalıdır.

Danışma/İstişare Kurulu Olmalı

Bu kurul yanında sektörün ihtiyaçlarını doğrudan belirlemek ve bu ihtiyaçları doğru karşılamak için veteriner hekimlerin çalışma alanlarındaki paydaş temsilcilerinden oluşan bir Danışma-İstişare Kurulu yararlı olacaktır. Yılda bir kez toplanacak ve modern toplantı yöntemleriyle uzmanlık alanları ve eğitimleri ile ilgili sorun/çözüm analizlerini ortaya koyacak, çalıştay niteliğindeki toplantıda ortaya çıkan sonuçları Uzmanlık Kuruluna tavsiye niteliğinde olacaktır.

Boşluk Sürecindeki Lisansüstü Eğitimlere Denklik Sağlanmalı

Diğer yandan otuz yılı aşan boşluk sürecinde uzmanlık ihtiyacını karşılamak için yapılan Doktora ve Yüksek Lisans eğitimlerinin yeni yönetmelik ile tanımlanacak “Uzman Veteriner Hekim” unvanına adaptasyonu sağlanmalıdır. Bu süreçte bir uzmanlık alanında çalışırken bununla ilgili bilim dalında Doktora yapanların Uzmanlık Kurulu inceleme ve değerlendirmesi sonucu bu ünvanı doğrudan kullanabilmelerine imkan sağlanmalıdır. Yüksek Lisans eğitimi alanların ise benzer şartları taşıması halinde aldıkları krediler, uzmanlık alanıyla ilgili alınması gereken kredilerle karşılaştırılması sonucu uygun olanları kabul edilmeli, eksik kredi ve eğitimlerin tamamlanmasına imkan sağlanarak “Uzman Veteriner Hekim” olabilmelerine imkan verilmelidir. Yaygın şekilde ve yasal olarak kabahat teşkil edecek durumda uzmanlık unvanı kullanan bu meslek mensuplarının mağdur olması, bu oluşumdan dolayı şekillenen kaos ortamının sürmesi engellenmelidir.

Yeni Yönetmelik Taslağı Ne Getiriyor?

Tıpta Uzmanlık Yönetmeliğinin kopyalanması ve uyarlanması ile oluşturulmuş taslak yönetmelik, her kopya oluşum gibi tutarsızlıklar içermekte ve ihtiyacı karşılar görülmemektedir. İlk üç maddede dikkate değer bir sorun görünmezken, Madde-4 Tanımlar kısmında tutarsızlıklar ortaya çıkmış görülmektedir. Yönetmelik metninde uzmanlık eğitimi ile ilgili geçmemesine rağmen zimmi olarak kurum olarak nitelendirildiğinden olsa gerek Enstitü tanımı yapılmıştır. Bu tanımda yer alan 639 sayılı kararname ekindeki (I) ve (II) nolu listedeki kurumlar tanımlanmış, anlaşılması zor bir nedenle diğerleri kapsam dışında bırakılmıştır. Bu nedenle (III) nolu listede yer alan;

- Adana Veteriner Kontrol Enstitüsü Müdürlüğü,
- Elazığ Veteriner Kontrol Enstitüsü Müdürlüğü,
- Erzurum Veteriner Kontrol Enstitüsü Müdürlüğü,
- İstanbul/Pendik Veteriner Kontrol Enstitüsü Müdürlüğü,
- İzmir/Bornova Veteriner Kontrol Enstitüsü Müdürlüğü,
- Konya Veteriner Kontrol Enstitüsü Müdürlüğü,
- Samsun Veteriner Kontrol Enstitüsü Müdürlüğü ile

IV. Nolu listede yer alan Kafkas Arısı Üretim, Eğitim ve Gen Merkezi Müdürlüğü- Ardahan tanımın dışında bırakılmıştır. Eğer bu kurumlar uzmanlık çalışma alanları amaçlı tanımlanıyor ise kamuda Uzman Veteriner Hekim gereksinimi olan TİGEM ve Et ve Süt Kurumu Kombinaları v.b kurumlar neden tanımda yer bulmamıştır.

Uzmanlık Eğitim programı tanımında; Ulusal ve uluslararası standardizasyonu ve akreditasyonu olan kurum ve kuruluşların normları” ifadesinin tanımı yapılmamış, sübjektif bir ifade olarak görülmekle birlikte “çalışma alanları ve sektör ihtiyaçları”nın dikkate alınması yer almamıştır.

Uzmanlık Kurulu

Madde 5 de tanımlanan uzmanlık kurulu oluşumu kopyalamanın getirdiği en önemli olumsuzluk olarak ortaya çıkmıştır. Tıpta Uzmanlık Kurulunda tanımlanan Sağlık Bakanlığı birimlerinin başındakilerin tamamı Tıp mensubudur. Yönetmelik taslağında Veteriner Hekim olmayanlar çoğunlukta ve bu şekilde bir kurul Veteriner Hekimlikte Uzmanlık Kurulu olamaz. Bu kurul sadece veteriner hekimlerden oluşması gereken bir kuruldur. Hukuk Müşavirinin olması bile gerekmez. Gerektiğinde kurul Hukuk Müşavirliğinden görüş isteyebilir.

Kurulun oluşturulmasında hiçbir şekilde kabul edilemez bir tanım ise “Türk Veteriner Hekimleri Birliği üyeleri arasından Bakan tarafından belirlenen bir kişi” ifadesidir. Türk Veteriner Hekimleri Birliği’nin üyesinin olmadığı, ancak bağlı Odalara üyeliğin söz konusu olduğu gerçeği yanında Türkiye’de mesleğini icra eden her Veteriner Hekimin Türk Veteriner Hekimleri Birliğinin şemsiyesi altında

olduğu da anayasal bir husustur. Bu durumda Bakan neye göre seçecektir? Eğer maksat TVHB yönetiminden birisini seçmeyi tanımlıyorsa bu başlı başına bir skandaldır. Meslek örgütüne ve tüm meslek camiasına hakaret anlamı taşır.

Kurul tarafından belirlenen alt komisyonlarla ilgili görev ve işlev tanımları da yetersizdir. Neyin nasıl yapılacağını tanımlamaktan uzak sübjektif ifadeler tarzında düzenlenmiştir.

Uzmanlık Dalları

Uzmanlık dallarının belirlenmesi çalışma alanları ve sektör ihtiyaçlarını dikkate almadan kurumların yapısını kriter olarak almakta ve sübjektif bir tanım yapılmaktadır. Çok yetersiz bir tanımdır.

Uzman Adayları

Uzman adaylarının tanımıyla ilgili gereksiz bir tanım yapılmıştır. Öngörülen şartlar Türkiye’de meslek icrası için gerekli şartlar olup (b) fıkrası “6343 sayılı Kanunda belirtilen veteriner hekimlik yapabilme şartlarına haiz olmak” ifadesi yeterlidir. Taslaktaki (d) maddesi anlamsız ve gereksiz olarak görülmektedir.

Yabancı uyruklu adaylar için şartlar ayrı değerlendirilmeli ve düzenlenmelidir.

Uzmanlık eğitime devam ederken tekrar sınava girme ve alan değişikliğine getirilen engel yararlı görülmemektedir.

Eğitime başlama ile ilgili Madde 13 de uzmanlık eğitime başlayacak olan herkesin Bakanlığın sözleşmeli personeli olması öngörülmektedir. Sözleşmeli olarak atanamayanların uzmanlık yapma imkanı ortadan kaldırılmaktadır. Yine TUS uyarlaması olan bu madde ilk etapta kulağa hoş gelmektedir. Ancak, Maliye Bakanlığında bu amaçla yeterli sözleşmeli kadro tahsisi yapılmadan bu maddeyi yürürlüğe koymak, baştan uzmanlık eğitiminin yaptırılmayacağını tanımlamaktadır. Bilindiği kadarı ile bu şekil bir kadro tahsisi bulunmamaktadır. Resmi Veteriner Hekim hizmetlerinin yasaya aykırı olarak müteahhit firmalara yaptırıldığı, bu elemanlar için sözleşmeli kadrosu sağlayamayan bir Bakanlığın uzmanlık adayları için kadro sağlaması güvenilir gelmemektedir.

Uzmanlık belgesinin uzmanlık eğitimi veren kurum tarafından düzenlenmesi esas olmalıdır. Buna ilave olarak 6343 sayılı yasa hükmüne göre Lisans(Yüksek Lisans) Diplomalarının da Bakanlık onayı gerekli olmasına rağmen bu prosedür uygulanmamaktadır. Uzmanlık Diplomalarının Bakan onaylı olması uygun bir prosedür olmakla birlikte Kurul Başkanının imzası gerekli bir usul değildir.

Diğer bir çok detay hususu irdelenmek anlamlı görülmemiştir

Sonuç

Netice olarak; hazırlanan yönetmelik taslağı, Türkiye’nin günümüz şartlarında ihtiyacı olan Uzman Veteriner Hekimlerin yetiştirilmesi için gerekli optimal şartları karşılamaktan uzak, kopya uyarlaması şeklinde bir taslaktır. Öngörülen prosedürlerin sağlıklı ve doğru sonuçlar vermesini beklemek zordur.

Hazırlanmış olan taslağın geri çekilerek paydaş temsilcileri ve konu üzerinde birikimi olan meslek mensuplarından teşkil edilecek bir çalışma grubu marifetiyle tekrar düzenlenmesi gerekli görülmektedir. 15.07.2015

Dr.Mustafa ALTUNTAŞ
Uzman Veteriner Hekim
TürkVet/www.turkvvet.biz